

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 5 czerwca 2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Marek Górny

Protokolant: Justyna Niemczyk-Szytar

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 czerwca 2013 r. we W.

sprawy z powództw Kancelarii (...) z siedzibą w L.

przeciwko J. K.

o odszkodowanie za mienie powierzone

I. powództwa oddała;

II. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanej kwotę 2.250 złotych z tytułu kosztów zastępstwa procesowego;

III. nakazuje stronie powodowej uiścić na rzecz Skarbu Państwa (kasa SR dla Wrocławia- Śródmieścia) kwotę 277,75 zł tytułem wydatków poniesionych w toku postępowania.

UZASADNIENIE

Strona powodowa Kancelaria (...) w L., pozwem z dnia 11 lutego 2011 r., wniosła o zasądzenie od pozwanej J. K. kwoty 2000 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 2 grudnia 2005 r. do dnia zapłaty. W uzasadnieniu pozwu podniesiono, iż w dniu 1 grudnia 2005 r. pozwana będąc pracownikiem Kancelarii (...) Oddział we W. pożyczyla z kasy Kancelarii kwotę w wysokości 2000 złotych pani K. W.. Do dnia wniesienia pozwu strona pozwana nie odnotowała zwrotu kwoty 2000 złotych.

Strona powodowa Kancelaria (...) i Radców Prawnych w L., pozwem z dnia 24 lutego 2011 r., wniosła o zasądzenie od pozwanej J. K. kwoty 7800 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 29 grudnia 2005 r. do dnia zapłaty. W uzasadnieniu pozwu podniesiono, iż w dniu 28 grudnia 2005 r. pozwana będąc pracownikiem Kancelarii (...) Oddział we W. pożyczyla z kasy Kancelarii kwotę w wysokości 7800 złotych pani M. J. (1). Do dnia wniesienia pozwu strona pozwana nie odnotowała zwrotu kwoty 7800 złotych.

Pozwana w sprzeciwach od nakazów zapłaty wniosła o oddalenie powództw w całości. Podniosła, iż do praktyki Kancelarii należało udzielania pracownikom, będącym wówczas osobami młodymi, bezpośrednio po studiach, nieoprocentowanych pożyczek. Adw. Z. K. zawsze starał się stwarzać pozory utrzymywania bardzo dobrych relacji ze swoimi pracownikami, którzy mu ufali i byli wdzięczni mogąc uzyskać dodatkową pomoc w postaci nieoprocentowanej pożyczki. Adw. Z. K., jak wskazywał ze względów podatkowych, udzielał pożyczek nakazując pozwanej wypłatę z kasy Kancelarii, na podstawie umowy pożyczki (ustnej) lub podpisywanej między E. W.. Po udzieleniu pożyczki na podstawie ustnej dyspozycji swojego przełożonego, pieniądze w ustalonej wysokości były przez pozwaną wypłacane ustalonej osobie. Każda z udzielonych pożyczek była następnie przez pozwaną monitorowana. Wpłaty rat były dokonywane albo bezpośrednio do kasy Kancelarii albo potrącane z wypłaty, premii lub prowizji otrzymywanej przez pracownika „pod stołem”. Osoba spłacająca pożyczkę otrzymywała dokument K. W. pożyczkę spłacała, tak samo M. J. (1).

Strona powodowa Kancelaria (...) w L., pozwem z dnia 03 marca 2011 r., wniosła o zasądzenie od pozwanej J. K. kwoty 10 000 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 17 listopada 2004 r. do dnia zapłaty. W uzasadnieniu pozwu podniesiono, iż w dniu 16 listopada 2004 r. pozwana będąc pracownikiem Kancelarii (...) Oddziału W. pożyczyla z kasy Kancelarii kwotę w wysokości 10000 złotych pani M. J. (2). Do dnia wniesienia pozwu strona pozwana nie odnotowała zwrotu kwoty 10000 złotych.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana wniosła o odrzucenie pozwu, ewentualnie oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu podniesiono, iż w okresie od 01 listopada 2003 r. do 07 sierpnia 2007 r. strony łączył stosunek pracy. Pozwana nie zaprzeczyła, iż jako pracownik powoda w ramach wykonywanych obowiązków w dniu 16 listopada 2004 r. wypłaciła M. J. (2) z kasy swojego pracodawcy kwotę 10 000 zł. W zakładzie pracy powoda powszechnie udzielano pożyczek, a następnie pożyczki te były spłacane przez pracowników i pozwana jako pracownik powoda na wyraźne polecenie pracodawcy wielokrotnie dokonywała wypłaty pieniędzy z kasy pracowniczej. W 2008 r. przeciwko pozwanej toczyło się postępowanie karne przed Sądem Rejonowym dla (...) w II Wydziale Karnym. Pozwana została oskarżona o to, że w okresie od 2003 r. do lipca 2007 r. we W. przywłaszczyła powierzone jej pieniądze w łącznej kwocie nie mniejszej niż 105 000 zł, czym działała na szkodę strony pozwanej. W toku postępowania karnego pozwana przyznała się do zarzucanego jej czynu i pojednała się z powodem. Powód określił wyrządzoną mu szkodę na kwotę 105 000 zł i jeszcze przed wydaniem wyroku karnego pozwana zaspokoila roszczenia powoda do kwoty 23 000 zł. Wyrokiem z dnia 8 września 2008 r. w sprawie II K 897/08 pozwana została zobowiązana do naprawienia szkody w całości w wysokości 82 000 zł. Pozwana podniosła, iż po myśl art. 11 kpc ustalenia Sądu karnego w zakresie wysokości szkody wyrządzonej przez pozwaną powodowi w okresie od 2003 r. do lipca 2007 r. wiąza Sąd w niniejszym postępowaniu. W przedmiotowej sprawie zachodzi powaga rzeczy osądzonej. Z ostrożności procesowej strona pozwana podniosła, iż nie jest legitymowana biernie do występowania w niniejszym postępowaniu. Powód w żaden sposób nie wykazał, aby pozwana jako pracownik była odpowiedzialna za brak odnotowania w dokumentacji rachunkowej pracodawcy zwrotu kwoty w wysokości 10 000 złotych tytułem pożyczki udzielonej przez pracodawcę na rzecz M. J. (2), a nadto, że istnieje związek przyczynowy między naruszeniem tych obowiązków a powstałym niedoborem. Powód nie udowodnił zasadności dochodzonego roszczenia. Niezależnie od powyższego, z uwagi na to, że roszczenie powoda wynika ze stosunku pracy, pozwana podniosła zarzut przedawnienia. Przerwanie biegu przedawnienia nastąpiło jedynie co do kwoty 82 000 zł, zaś wygasło co o ewentualnych pozostałych roszczeń wskutek braku wniesienia dalej idącego powództwa na drodze cywilnej po upływie 30 dni od uprawomocnienia się orzeczenia w postępowaniu karnym. Skoro powód stwierdził w pozwie, iż roszczenie stało się wymagalne z dniem 17.11.2004 r. to należy uznać, że w tej dacie z pewnością wiedział o rzekomym wyrządzeniu przez pozwaną szkody. W związku z tym, iż z pozwu nie wynika wprost inny termin wymagalności roszczenia, zarzut pozwanej przedawnienia roszczenia powoda jest w pełni uzasadniony.

W piśmie procesowym z dnia 8 listopada 2011 r. strona powodowa stwierdziła, iż nie może się zgodzić z zarzutem pozwanego, iż przedmiotowe roszczenie uległo przedawnieniu. Zgodnie z wyrokiem Sądu Rejonowego dla (...) II Wydział Karny z dnia 8 września 2008 r. o sygn. akt II K 879/08 pozwana przyznała się do zarzucanych jej czynów, to jest iż w okresie od 2003 r. do lipca 2007 r. przywłaszczyła powierzone jej pieniądze w kwocie nie mniejszej niż 105 000 złotych. Zgodnie z art. 291 §3 kp jeżeli pracownik umyślnie wyrządził szkodę, do przedawnienia roszczenia o naprawienie szkody stosuje się przepisy kodeksu cywilnego. Zgodnie z art. 125 §1 kc roszczenie stwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu lub innego organu powołanego do rozpoznawania spraw danego rodzaju przedawnia się z upływem lat dziesięciu. Strona powodowa podniosła nadto, że w przedmiotowej sprawie nie zachodzi powaga rzeczy osądzonej, gdyż sentencja wyroku wyraźnie wskazuje „łącznej kwocie nie mniejszej niż 105 000 zł”. Brak zwrotu kwoty w wysokości 10 000 złotych został ujawniony w późniejszym czasie. Dlatego też powód przed rozprawą w dniu 8 września 2008 r. na wyraźną prośbę pozwanej podpisał zgodę na polubowne zakończenie sprawy, zastrzegając sobie jednocześnie prawo do dalszych roszczeń. Na dany czas nie było możliwości określenia wysokości całościowej szkody. W postępowaniu karnym nie była podnoszona kwestia pożyczek udzielonych pracownikom Kancelarii. Pozwana wszystkie dokumenty księgowe wyniosła z oddziału Kancelarii we W.. Na żądanie powoda oraz ówczesnej księgowej nie wydała przedmiotowych dokumentów. Dopiero interwencja policji w przedmiotowej sprawie doprowadziła do

odebrania pod przymusem dokumentacji od pozwanej. Przedmiotową dokumentację, do której należały również raporty kasowe, powód częściowo odzyskał dopiero w 2009 r.

W dalszych pismach procesowych oraz w toku rozprawy stron podtrzymały swoje wcześniejsze stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana J. K. została zatrudniona przez Kancelarię (...) Oddziału W. na podstawie umowy o pracę z dnia 31 października 2003 r. zawartej na czas określony od dnia 1 listopada 2003 r. do 31 grudnia 2003 r., na stanowisku referenta księgowości, w pełnym wymiarze czasu pracy. Zgodnie z umową o pracę z dnia 5 stycznia 2004 r. zawartą na czas nieokreślony, pozwanej powierzono stanowisko „Samodzielnej Księgowej” w Oddziale Kancelarii we W..

Dowód:

- umowa o pracę z dnia 31 października 2003 r. w aktach osobowych pozwanej;
- umowa o pracę z dnia 5 stycznia 2004 r. w aktach osobowych pozwanej.

W Kancelarii (...) w L. istniała w 2004 i 2005 roku praktyka udzielania nieoprocentowanych pożyczek pracownikom Kancelarii oraz osobom zatrudnionym przez współpracującą z Kancelarią firmą (...). O udzieleniu pożyczki decydował adwokat Z. K., do którego pożyczkobiorcy zwracali się osobiście, ewentualnie za pośrednictwem dyrektora P. K.. W ten sposób pożyczki udzielono między innymi M. J. (1) (obecnie K.) i K. W., będącymi wówczas pracownikami strony powodowej, a także M. J. (2) zatrudnionej w firmie (...) jako agent.

Dowód:

- dowody wypłaty k. 123, 13, 87;
- zeznania M. K. k. 226 – 227;
- zeznania T. C. k. 246 – 247;
- zeznania K. W. k. 247 - 248;
- zeznania S. B. k. 281 – 282;
- zeznania L. S. k. 282 – 283;
- zeznania P. J. k. 283;
- zeznania M. W. k. 408 – 409;
- zeznania P. K. k. 411 – 413;
- protokół rozprawy z dnia 19 sierpnia 2010 r. w sprawie o sygn. akt VII Cupr 224/10 Sądu Rejonowego w L. VII Wydział Cywilny k. 339 – 342.

W dniu 26 listopada 2004 r. J. K., dokonała wypłaty gotówką z kasy Kancelarii kwoty 10 000 złotych, na rzecz M. J. (2), w związku z pożyczką udzieloną przez stronę powodową M. J. (2). Pozwana wystawiła dowód wypłaty nr 70/11/04.

Dowód:

- dowód wypłaty k. 123;
- zeznania L. S. k. 282 – 283;

- zeznania P. J. k. 283;
- wydruk k. 165 - 167.

W dniu 1 grudnia 2005 r. J. K., dokonała wypłaty gotówką z kasy Kancelarii kwoty 2000 złotych, na rzecz K. W., w związku z pożyczką udzieloną przez stronę powodową K. W.. Pozwana wystawiła dowód wypłaty nr (...). K. W. uzyskała pożyczkę za zgodą adwokata Z. K., po wcześniejszej prośbie w tej sprawie przekazanej przez L. S., współpracującego z firmą (...). K. W. spłaciła pożyczkę w całości, poprzez kwoty 100 złotych co miesiąc potrącane z jej wynagrodzenia. Na tą okoliczność były wystawiane przez J. K. dokumenty KP.

Dowód:

- dowód wypłaty k. 13;
- zeznania K. W. k. 247 – 248;
- dokumenty KP k. 245;
- zeznania L. S. k. 282 – 283;

W dniu 22 grudnia 2005 r. J. K., dokonała wypłaty gotówką z kasy Kancelarii kwoty 7800 złotych, na rzecz M. J. (1), w związku z pożyczką udzieloną przez stronę powodową M. J. (1). Pozwana wystawiła dowód wypłaty nr (...). Osobą formalnie udzielającą pożyczki M. J. (1) była E. W., zatrudniona u strony powodowej jako dyrektor ds. administracyjnych. M. J. (1) spłaciła pożyczkę w całości, poprzez wpłaty gotówkowe dokonywane do rąk pozwanej. Przed zakończeniem zatrudnienia w Kancelarii, ówczesna dyrektor Oddziału we W., na polecenie adw. Z. K., ustaliła w księgowości, że M. J. (1) zwróciła pożyczoną kwotę.

Dowód:

- dowód wypłaty k. 87;
- zeznania M. K. k. 226 – 227;
- zeznania E. W. k. 327 – 328;

Pozwana prowadziła monitoring płatności dokonywanych przez pożyczkobiorców i przekazywała w tym zakresie za pośrednictwem komunikatora (...) informacje E. W.. W ten sposób J. K., w dniu 16 czerwca 2006 roku, poinformowała o spłatach dokonanych między innymi przez K. W., M. J. (1) i M. J. (2).

Dowód:

- wydruk k. 165 - 167.

W okresie od 2003 r. do lipca 2007 r. J. K. dokonała przywłaszczenia kwoty nie mniejszej niż 105 000 złotych na szkodę strony powodowej. Pozwana pobierała z kasy Kancelarii wielokrotnie różne sumy i wydawała na własne potrzeby.

Dowód:

- protokoły przesłuchania podejrzanej, w aktach sprawy II K 879/08 Sądu Rejonowego dla (...).

Na wiosnę 2007 r. księgowa M. F., zatrudniona przez stronę powodową, domagała się wydania przez pozwaną dokumentacji księgowej, lecz J. K. zwlekała z przekazaniem tej dokumentacji. Podczas jednej z rozmów z M. F., pozwana przyznała, że w kasie Oddziału Kancelarii we W. jest niedobór i informowała, że są to kwoty pożyczek jakie udzieliła swoim koleżankom. Przyznała, że zakupiła samochód na swoją rzecz ze środków Kancelarii oraz

dokonała innych wydatków. M. F. powiedziała, że niedobór wynosi około 30 000 – 40 000 złotych. Pozwana zabrała dokumentację księgową z Oddziału i nie chciała jej dobrowolnie oddać.

Dowód:

- zeznania E. W. k. 327 – 328;
- zeznania M. F. k. 409 - 411

W dniu 18 lipca 2007 r. odbyło się spotkanie na terenie Oddziału Kancelarii we W.. W spotkaniu brali udział oprócz J. K. i Z. K. także pracownicy strony powodowej: M. R., J. S. i M. G.. J. K. przyznała w trakcie rozmowy, iż wyprowadzała pieniądze z kasy Kancelarii i mogła to być kwota ok. 100 000 złotych. Pieniądze pożyczła w ten sposób na różne cele, a w tym zakup samochodu (10 000 zł), mieszkanie (21 000 zł), uruchomienie konta (13 000 zł), pożyczkę dla koleżanki ze S. (23 000 zł) i pożyczkę dla koleżanki z K. (5 000 zł).

Dowód:

- zeznania M. R. k. 328 – 329;
- protokół ze spotkania na k. 125 akt o sygn. II K 879/08 Sądu Rejonowego dla (...).

W dniu 6 sierpnia 2007 r. strona powodowa rozwiązała z pozwaną umowę o pracę bez wypowiedzenia, z winy pracownika, w trybie art. 52 §1 pkt 1 kp. Jako przyczynę wskazano fakt, iż dnia 23 lipca 2007 r. o godzinie 11.00 pozwana samowolnie opuściła stanowisko pracy.

Dowód:

- rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia w aktach osobowych pozwanej.

W 7 sierpnia 2007 r. Z. K. złożył ustnie zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa przez J. K.. W tym samym dniu, po dokonaniu przeszukania miejsca zamieszkania pozwanej, funkcjonariusze policji dokonali zatrzymania dokumentacji księgowej strony powodowej. Pozwana w toku postępowania przygotowawczego, będąc przesłuchiwana w dniu 9 sierpnia 2007 r. w charakterze podejrzanego, przyznała się do przywłaszczenia kwoty 105 000 złotych na szkodę strony powodowej. W późniejszym etapie śledztwa zmieniła linię obrony. Następnie w toku rozprawy w dniu 8 września 2008 r. przed Sądem Rejonowym dla (...) przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i złożyła wniosek o dobrowolne poddanie się karze. W toku rozprawy Z. K. potwierdził, iż J. K. zwróciła mu kwotę 23 000 zł.

Prawomocnym wyrokiem z dnia 8 września 2008 r. Sąd Rejonowy dla (...) w sprawie o sygn. akt II K 879/08 uznał J. K. za winną tego, że w okresie od 2003 r. do lipca 2007 r. we W. działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru przywłaszczyła powierzone jej pieniądze w łącznej kwocie nie mniejszej niż 105 000 zł, czym działała na szkodę Kancelarii (...) i wymierzył jej karę 8 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd uznał także J. K. za winną tego, że w okresie od lipca 2007 r. do sierpnia 2007 r. we W. oraz K. ukrywała i wbrew wezwaniu osoby uprawnionej nie zwróciła należącej do Kancelarii (...) dokumentacji księgowej za lata 2003 – 2007 w postaci oryginałów oraz kopii faktur, dokumentacji kasowej, umów o honoraria, umów zlecenia, wydruków z kont bankowych, wydruków z raportów kasowych, umów pożyczek, potwierdzeń przekazów pocztowych, dowodów wypłat, rachunków i innych dokumentów, którymi nie miała prawa wyłącznie rozporządzać i wymierzył jej karę 4 miesięcy pozbawienia wolności. Orzeczono karę łączną jednego roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres trzech lat próby. Zobowiązano oskarżoną do naprawienia w całości szkody wyrządzonej przestępstwem, przez zapłatę na rzecz Z. K. kwoty 82 000 złotych w terminie 2 lat od uprawomocnienia się wyroku. Postanowieniem z dnia 29 września 2008 r. Sąd Rejonowy dla (...) zwrócił Z. K. dowody rzeczowe w postaci pieniędzy w kwocie 23 870 złotych.

Dowód:

- zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa, protokół przeszukania z dnia 7 sierpnia 2007 r., protokoły przesłuchania podejrzanej, protokół rozprawy, wyrok z dnia 8 września 2008 r., postanowienie z dnia 29 września 2008 r., w aktach sprawy o sygn. II K 879/08 Sądu Rejonowego dla (...).

W toku postępowania o sygn. akt II K 879/08, w dniu 5 marca 2008 r., stronie powodowej wydano dokumentację księgową zabezpieczoną w miejscu zamieszkania pozwanej. Dokumenty księgowe odzyskane przez stronę powodową nie były kompletne. Brakowało między innymi części dokumentów źródłowych do raportów kasowych.

Dowód:

- zeznania A. Z. k. 511 – 512;
- pokwitowanie w aktach o sygn. II K 879/08 Sądu Rejonowego dla (...)

W dniu 22 października 2009 r. strona powodowa zawezwała pozwaną do próby ugodowej przed Sądem Rejonowym w S. Wydział I Cywilny, w którym wniosła o zawarcie ugody w sprawie zapłaty kwoty 2000 złotych wynikającej z rachunku KW (...).

Dowód:

- zawezwanie do próby ugodowej k. 11.

W dniu 26 października 2009 r. strona powodowa zawezwała pozwaną do próby ugodowej przed Sądem Rejonowym w S. Wydział I Cywilny, w którym wniosła o zawarcie ugody w sprawie zapłaty kwoty 7800 złotych wynikającej z rachunku KW (...).

Dowód:

- zawezwanie do próby ugodowej k. 11.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Strona powodowa wywodzi roszczenia zawarte w pozwach z twierdzenia, iż pozwana miała dokonać przywłaszczeń dalszych kwot, niż te, które mieściły się w sumie 105 000 złotych wskazanej w opisie czynu, za który J. K. została prawomocnie skazana wyrokiem Sądu Rejonowego dla (...) z dnia 8 września 2008 r. Dodatkowo strona powodowa stawia tezę, iż pozwana miała łącznie przywłaszczyć kwotę przekraczającą 105 000 złotych. Wypada zaznaczyć, iż gdyby strona powodowa podnosiła, iż kwoty dochodzone pozwami mieszczą się we wspomnianej kwocie 105 000 złotych, to wówczas zachodziłby w przedmiotowej sprawie stan powagi rzeczy osądzonej. W ramach powołanego wyroku orzeczono wobec J. K. obowiązek naprawienia szkody na kwotę stanowiącą różnicę pomiędzy wartością szkody (105 000 zł) a sumą wcześniej zapłaconą przez pozwaną na rzecz Z. K.. Jeżeli więc strona powodowa twierdziłaby, że którykolwiek z pozwu dotyczy tego samego roszczenia, to wówczas na mocy art. 199 §1 pkt 2 pozw należałoby odrzucić. Strona powodowa konsekwentnie jednakże podnosiła w toku postępowania, że sprawa dotyczy dalszych należności, niż te wynikające z przestępstwa przywłaszczenia, za które J. K. została już prawomocnie skazana. Brak było więc podstaw do odrzucenia pozwu.

Stronę powodowa obciążał natomiast obowiązek udowodnienia tego, że pozwana rzeczywiście przywłaszczyła więcej niż 105 000 złotych. Co więcej strona powodowa powinna udowodnić to, że pozwana zabrała pieniądze dochodzone pozwami w związku z pożyczkami udzielonymi K. W., M. J. (1) i M. J. (2). Zdaniem Sądu brak jest jednakże dowodów, które potwierdzałyby te twierdzenia.

Sąd oparł się na zeznaniach K. W., M. K.(poprzednio J.), T. C., S. B., M. W., P. K.oraz zeznaniach złożonych w toku rozprawy w dniu 19 sierpnia 2010 r. w sprawie o sygn. akt VII Cupr 224/10 Sądu Rejonowego w L.. Zeznania wszystkich tych osób wzajemnie ze sobą korespondują, są spójne i pozbawione luk. Strona powodowa nie podniosła żadnych okoliczności, które obniżałyby wartość dowodową relacji powołanych wyżej świadków. Z dowodów tych wynika, że w Kancelarii (...)istniała praktyka udzielania pożyczek na rzecz pracowników kancelarii oraz agentów zatrudnionych we współpracującej firmie (...). Ustalenie to wynika także z wydruków z komunikatora internetowego (k. 165 – 167), a także listy dokumentów zabezpieczonych przez funkcjonariuszy Policji w mieszkaniu pozwanej, wśród których było kilkanaście umów pożyczek zawartych z dyrektorem Kancelarii – (...) (k. 95 akt o sygn. II K 879/08 Sądu Rejonowego dla (...)). Z zeznań powołanych wyżej świadków wynika, iż pożyczki udzielane były za wiedzą i zgodą Z. K.. Co więcej w wydrukach na k. 165 – 167 zawarta jest rozmowa pomiędzy pozwana a E. W., dotycząca konkretnie pożyczek udzielonych K. W., M. J. (1) i M. J. (2). Treść tej rozmowy świadczy jednoznacznie o tym, że to nie pozwana, ale strona powodowa udzieliła wspomnianym osobom pożyczek. Okoliczność ta wyklucza tezy powoływane pierwotnie w pozwach, iż J. K.miała samowolnie, w tajemnicy przed pracodawcą, pobrać pieniądze z kasy i udzielić we własnym imieniu pożyczek na rzecz swoich koleżanek. Taki mechanizm przywłaszczenia, w odniesieniu do tych trzech konkretnych pożyczek, wykluczają dowody przeprowadzone w toku postępowania.

Strona powodowa w trakcie procesu zmieniała częściowo podnoszoną argumentację i zaczęła wyrażać pogląd, iż pozwana przywłaszczyła spłaty dokonywane przez pożyczkobiorców, których dotyczyły przedmiotowe pozwы. J. K. miała więc rzekomo zatrzymać dla siebie sumy zwracane przez M. J. (1), K. W. i M. J. (2). Brak jest jednakże jakiegokolwiek dowodu, który potwierdzałby to twierdzenie.

Fakt, iż J. K. przyznała się w rozmowach z pracownikami Kancelarii, a następnie w toku postępowania karnego, do przywłaszczenia nie dowodzi automatycznie stanowiska strony powodowej, gdyż twierdzenia pozwów opierają się o założenie, że pozwana miała dokonać większej liczby przywłaszczeń i obecnie dochodzone kwoty nie zawierają się w sumie 105 000 złotych. Z tych powodów zeznania M. R. niewiele wnoszą, gdyż dotyczą w istocie okoliczności bezspornej. Tymczasem z samego tylko przyznania się J. K. można wywieść tylko tyle, że dokonała ona przywłaszczenia 105 000 złotych, przy czym w tym zakresie Sąd i tak jest związany ustaleniami prawomocnego wyroku skazującego z dnia 8 września 2008 r. Co więcej, jeżeli przyznanie J. K. do popełnienia powołanego czynu miałyby świadczyć o przywłaszczeniu kwot dochodzonych pozwami, to oznaczałoby, że sumy te zawierają się w obowiązku naprawienia szkody orzeczoną wyrokiem z dnia 8 września 2008 r. W toku postępowania karnego oraz w czasie rozmowy z pracownikami Kancelarii pozwana nie przekazywała szczegółów dotyczących sposobu, w jaki dokonała przywłaszczenia. Nie mówiła, które konkretnie wpłaty do kasy zatrzymała dla siebie. Opisywała natomiast na co wydała uzyskane środki. Wspominała o pożyczkach udzielonych przez nią samodzielnie na rzecz swoich koleżanek, ale z całą pewnością nie chodziło wówczas o K. W., M. J. (2) lub M. J. (1), bowiem pozwana udowodniła, że akurat te pożyczki zostały udzielone przez stronę powodową. Nie da się więc wykluczyć, że nawet gdyby istniały dowody potwierdzające zabranie przez J. K. tych konkretnych kwot, które są powoływane w pozwach, to i tak sumy te mieściłyby się w łącznej kwocie 105 000 złotych, co do której zapadł już prawomocny wyrok. Brak jest dowodu, że oprócz łącznej kwoty 105 000 złotych pozwana miała spowodować dalszy niedobór w kasie Kancelarii i nie istnieje dowód, który by świadczył o tym, że kwoty spłacane w związku z omawianymi pożyczkami, nawet jeżeli zostały przywłaszczone przez pozwaną, wykaczały poza sumę 105 000 złotych.

Brak pokwitowań spłat powołanych pożyczek w dokumentacji księgowej odzyskanej dzięki Policji przez stronę powodową od pozwanej nie świadczą kategorycznie o przywłaszczeniu przez J. K. kwot uiszczanych przez pożyczkobiorców wskazanych w pozwach. Do obowiązków pozwanej należało rzecz jasna rzetelne prowadzenie dokumentacji i nie ulega wątpliwości, iż ukrywała ona przed stroną powodową dokumentację księgową, za co zresztą została prawomocnie skazana. Z wiarygodnych zeznań M. F., A. Z. i nawet z relacji E. W. wynika, że zwrócona dokumentacja zawierała braki, w tym nie było dokumentów źródłowych oraz potwierdzeń spłat pożyczek. Nie wiadomo, czy pierwotnie pozwana w ogóle te dokumenty sporządzała i przechowywała, czy też później je zgubiła, czy też celowo ukryła, bądź zniszczyła. Sam fakt, iż dokumentów tych nie było wśród odzyskanej dokumentacji nie świadczy jednakże o przywłaszczeniu przez pozwaną kwot dochodzonych pozwami, bowiem w dalszym ciągu brak jest

dowodów, które dawałyby możliwość przyjęcia, że łączna kwota niedoboru była wyższa niż 105 000 złotych. Nie można więc z tej okoliczności wywodzić, iż powództwa są zasadne, bowiem nie da się wykluczyć, że pozwana poprzez urywanie tych dokumentów zacierała ślady tego przywłaszczenia, za które ją potem prawomocnie skazano i w związku z którym orzeczono obowiązek naprawienia szkody w ramach postępowania karnego. Stronę powodową obciążał obowiązek udowodnienia kwoty niedoboru ponad sumę 105 000 zł, o której już orzeczono i rolą strony powodowej było również wykazanie związku przyczynowego pomiędzy zachowaniami pozwanej a tym dodatkowym niedoborem.

Nie ma jakiegokolwiek świadka, który widziałby jak J. K. zabiera te konkretne kwoty, które wpłacały K. W. i M. J. (1). Obie z całą pewnością spłaciły pożyczki, przy czym Z. K. wiedzę o tym uzyskał w chwili zakończenia zatrudnienia tych świadków. Fakt, iż informacje w tym zakresie uzyskał od pozwanej wcale nie świadczy, że miała ona zatrzymać wspomniane środki dla siebie i rzecz jasna nie wynika z tego, że nawet jeżeli to uczyniła, to łączny niedobór przekraczał sumę 105 000 zł.

Co do zeznań M. J. (2) to trzeba wskazać, iż twierdziła ona, że w ogóle nie wzięła jakiegokolwiek pożyczki od strony powodowej, lub też pozwanej. Sąd pominął te zeznania, uznając je za niewiarygodne. Z relacji L. S. i P. J. oraz wydruków z komunikatora Internetowego wynika, że pożyczkę taka udzieliła E. W. w imieniu strony powodowej. Sąd dał wiarę wspomnianym wydrukom, bowiem strona powodowa nie podniosła jakichkolwiek okoliczności, które podważałyby ich wartość dowodową. Treść zeznań M. J. (2) może świadczyć o tym, że w ogóle nie zwróciła ona pożyczki. W tym zakresie zeznania L. S. i P. J. nie przekonują. Obaj świadkowie pozostają w sporze ze Z. K., co nakazuje ostrożne podejście do ich relacji, w zakresie w jakim nie ma ona potwierdzenia w dokumentach. Co więcej pamiętać mieli oni dość błahę szczegóły, mimo upływu znacznego okresu czasu. Nie zmienia to jednak faktu, że dla oceny zasadności powództwa nie ma znaczenia czy M. J. (2) oddała pożyczoną kwotę. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż to strona powodowa udzieliła tej pożyczki. Jeżeli więc M. J. (2) nie wywiązała się z zawartej umowy, to tym bardziej pozwana nie mogła przywłaszczyć kwoty 10 000 złotych.

Brak jest więc jakichkolwiek dowodów, które dowodziłyby twierdzenia strony powodowej. Takim materiałem nie są zeznania Z. K., który nie podawał żadnych istotnych szczegółów dotyczących tego co stało się ze spłatami dokonanyymi przez pożyczkobiorców. Co do kwestii przywłaszczenia sumy 105 000 złotych to ujawnił on takie fakty, które wynikały z już przeprowadzonych dowodów. Nie był w stanie jednakże w sposób przekonujący wykazać, że zaistniał niedobór na większą kwotę i że w ten kwocie miałyby znajdować się sumy pochodzące ze spłat K. W., M. J. (1) i M. J. (2).

Pozwana w toku przesłuchania zaprezentowała własną wersję zdarzeń i Sąd dał jej wiarę tylko w takim zakresie, w jakim nie kolidowała z wiążącymi ustaleniami wyroku skazującego z dnia 8 września 2008 roku, lub też nie została podważona przez stronę powodową. Wśród twierdzeń J. K., którym nie przeczy skutecznie żaden dowód znajdują się przede wszystkim tezy, iż nie przywłaszczyła kwot wskazywanych w pozwach i nie spowodowała niedoboru przekraczającego sumę 105 000 zł.

Reasumując całokształt dotychczasowych rozważań należy wskazać, że strona powodowa nie wykazała, iż J. K. pobrała z kasy Kancelarii kwoty wpłacane przez K. W., M. J. (1) i M. J. (2) i nie przedłożono dowodów, iż nawet jeżeli te pieniądze miałyby zatrzymać, to nie mieściły się one w szkodzie, której dotyczył prawomocny wyrok skazujący, mocą którego orzeczono obowiązek naprawienia tej szkody.

Powództwo należało więc oddalić, bowiem nie zostały wykazane przesłanki z art. 114 kp.

Strona powodowa dokumentację księgową odzyskała w dniu 5 marca 2008 r. Właśnie z braków tej dokumentacji wywodzone są twierdzenia o przywłaszczeniu kwot dochodzonych pozwami przez pozwaną. W tym dniu Kancelaria miała dowiedzieć się o dalszej szkodzie, która miała być spowodowana przez pozwaną. Powództwa zostały złożone w lutym i marcu 2011 r. Nie doszło więc do przedawnienia tych roszczeń, albowiem w myśl art. 291 §3 kp w zw. z art. 442¹ §1 kc roszczenia ulegały przedawnieniu z upływem trzech lat od daty dowiedzenia się o szkodzie.

O kosztach postępowania orzeczono w zgodzie z zasadą wyrażoną w art. 98 §1 k.p.c., zgodnie z którą strona przegrywająca obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi poniesione koszty procesu, w tym koszty ustanowienia pełnomocnika w sprawie.

W niniejszej sprawie kosztami poniesionymi przez stronę pozwaną były koszty zastępstwa procesowego, które zgodnie z § 6 ust. 1 pkt. 3 i 4 w zw. z § 12 ust 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, przy czym w ocenie Sądu wobec faktu, iż sprawa dotyczyła trzech oddzielnych powództw, należało zasądzić sumę kosztów procesowych wynikających z wartości przedmiotu sporu każdego z tych pozwów.

Stronę powodowa obciążono także kosztami stawiennictwa świadków, co znajduje oparcie w art. 113 ust 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Zarządzenie:

- 1) odnotować,
- 2) odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi strony powodowej;
- 3) kal. 14 dni

24 czerwca 2013 r.